

FÜGGETLEN MAGYARORSZÁG

„A legnagyobb cél pedig itt, e földi létben
ember lenni mindég, minden körülményben”
(Arany János)

„Az igazat mondd, ne csak a valót.”
(József Attila)

A rendszerváltozás veszteségeinek érdekvédelmi, közéleti, politikai Hon-LAPJA

Nyomdai kiadását alapította: **1993-ban az osztársadalmi érdekvédelmet országos hatókörben ellátó**
társadalmi szervezet, a

FÜGGETLEN NÉPKÉPVISELETI SZÖVETSÉG /FÜNÉSZ/

SAJTÓPOSTA

A rendszerváltozás veszteségeinek készülő világhálós népújság, a **FÜGGETLEN MAGYARORSZÁG** tömegkommunikációs rovata, benne a lakosság aktuális témakörű **egyetértő észrevételeivel**, jobbító **kritikai jelzéseivel, tiltakozásaival, kérdéseivel, javaslataival**, amelyek névvel, jeligével, illetve ezek nélkül is nyilvánosságot kaphatnak — a lapunkhoz elektronikusan, postai úton, illetve személyesen eljuttatott információk ellenőrzött és szerkesztett változatában, megőrizve minden közlendő anyag eredeti tartalmának lényegét.

- (1) Mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához.
- (2) Magyarország elismeri és védi a sajtószabadságot./ Részletek az **Alaptörvény VIII. cikk-éből/**

*

3. § A Magyar Köztársaságban a médiaszolgáltatások szabadon nyújthatók, a sajtótermékek szabadon közzétehetők, az információk és a vélemények a tömegkommunikációs eszközök útján szabadon továbbíthatók... /Részletek a **médiaszolgáltatásokról és a tömegkommunikációról szóló 2010. évi CLXXXV. törvényből/**

*

4./ § (1) A Magyar Köztársaság jogrendje elismeri és védi a sajtó szabadságát, valamint biztosítja sokszínűségét.

(2) A sajtószabadság kiterjed az államtól, valamint bármely szervezettől és érdekcsoporttól való függetlenségre is. /Részletek a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvényből./

Internet: www.fuggetlenmagyarorszag.hu

E-mail: fuggetlenmagyarorszag@fuggetlenmagyarorszag.hu

Levélcím: **6000 Kecskemét, Tinódi u. 6. B/IV/26.**

Főszerkesztő: **Velkei Árpád**

a **MAGYAR ÚJSÁGÍRÓK ORSZÁGOS SZÖVETSÉGE /MÚOSZ/**

Küldöttgyűlésének tagja

Lesz-e Volgográdból újra SZTÁLINGRÁD?

Többen is megosztották velünk a Keleten lakó ismerőseiktől származó értesüléseiket, melyek szerint február 2-án település név visszaváltoztatásra kerül sor az oroszországi **Volgográd**-ban, a megelőző század közepén még **SZTÁLINGRÁD**-nak titulált városban, ahol a második világháború döntő csatájában, 1943. februárjának e napján és helyszínén semmisült meg a Szovjetuniót lerohanó német hadigépezet zöme. Ugyanis hírek szólnak arról, hogy a veteránok és a történészek által is kezdeményezett előterjesztés van az orosz elnök, PUTYIN előtt, várva a jóváhagyására és aláírására, ami után az említett győzelem 70. évfordulója alkalmából rendezendő nagyszabású ünnepség keretében kerülhet sor a korábbi városnév ismételt felvételére. /Mint ismeretes, a Nyikita Hruscsov vezette éra legelején voltak feltárva, úgymond leleplezve a sztálini időkben történt állítólagosan súlyos hibák, s ennek következményeként kapta meg a Volga menti helység a ma is használatos nevét./

Olvasóink elmondták, Oroszország szerte régóta állítják nagyon sokan, hogy a náci gépezet felszámoló Nagy Honvédő Háború sikeres megvívásában nélkülözhetetlen és lebecsülhetetlen szerepe volt az akkori Szovjetuniót irányító **Josif Viszárionovics Sztálinnak**, akinek a nemzetmentő érdeme nagyobb, mint a fejére olvasható felelőssége, ezért nem is lehet véletlen az említett városi névcsere vonatkozó lakossági igény.

Mindezek előrebocsátásával az a kérés érkezett **szerkesztőségünkhöz**: a tervezett programra tekintettel, számoljunk be röviden az akkori idők szovjet eseményeiről, ezen belül a **sztálingrádi** döntő ütközetről, mégpedig a korábbi évtizedekben tanultak és ismert dokumentumok, valamint a szülők-nagyszülők élményei alapján, hogy egyrészt ne merüljenek a feledés homályába eme információk, másfelől pedig adjanak alternatívát a manapság hazánkban is kiterjedő, a XX. század szocialista időszakát gyökeresen átíró, s azt az úgynevezett vörös rémuralom epizód-sorainak minősített kapitalista történelem-szemlélettel szemben.

Nos, eme igényt kielégítendő, ismertetjük az alábbiakat, a sajtószabadság adta lehetőséggel élve, meg némiképp versenyeztetve a tárgybeli régi és mai ismereteket:

A fasiszta Németország 1941. június 22-ének hajnalán, Napóleon orosz hadjárata évfordulóján, hadüzenet nélkül, megszegve a két éve kötött megnehtámadási szerződést, óriási méretű csapatmozgással és fegyvererővel behatolt a Szovjetunió területére. Ezzel megkezdődött a szovjet népek történetének legsúlyosabb honvédő háborúja.

A német erők — a Hitler által még 1941. februárjában elfogadott „Barbarossa” terv alapján — három irányban nyomultak előre. Északon a balti köztársaságok és Leningrád, délen Kijev, Ukrajna, a donyeci iparvidék és a Kaukázus elfoglalása volt a cél. A leghatalmasabb haderőt azonban középen összpontosították a főváros, Moszkva ellen. A betolakodók, akik már az általuk korábban leigázott európai országok anyagi erőforrásainak jelentős részét is felhasználták, alkalmazva a „blitzkrieg”, a villámháború stratégiáját, először átmeneti előnyre tettek szert, hiszen szeptemberben már körülfogták Leningrádot, birtokukba vették Kijevet, november közepén pedig már megközelítették Moszkvát. Rövidesen a szovjet állam európai területének nagy része az agresszorok kezén volt.

A náci támadást azonban egyre fékezte a szívós szovjet ellenállás, valamint a dermedtően hideg tél. Közben lázasan tevékenykedett a **Sztálin** vezette Állami Honvédelmi Bizottság, amely rövid időn belül tudta mozgósítani a fellelhető erőforrásokat. Miután nemcsak a technikai, de a személyi feltételek is rendelkezésre álltak, a Vörös Hadsereg ellentámadást kezdett Konyev, Rokoszoszskij és Zsukov tábornokok irányításával és 1941. decemberében már megsemmisítő csapást mért a Moszkva térségében lévő német légiókra. A főváros felszabadult, ez által összeomlott a „Barbarossa” terv.

A moszkvai győzelmet követően általános offenzívába kezdtek a szovjet csapatok, egyidejűleg azonban kemény partizánakciók is kibontakoztak az ellenség hátában, melyek következtében egyre-másra vereséget szenvedett a Wehrmacht. De még volt ereje az újabb összecsapásokra, sőt, Harkovnál meghátrálásra kényszerítette a Vörös Hadsereg ottani alakulatait, majd elfoglalta és szinte a földig lerombolta Szevasztopolt. 1942. júniusában pedig nagy erejű támadást indított **Sztálingrád** irányában, hogy elvágja a Volga létfontosságú közlekedési útvonalát, azon céllal, hogy mielőbb eljusson a Kaukázusba, s megszerezze a bakui olajmezőket.

A németek júliusban érték el **Sztálingrádot**, de a hősiezen ellenálló várost soha sem tudták teljesen bevenni. Védői a házról házra vívott harcban kitarítottak, míg a Vörös Hadsereg felkészült az újabb visszacsapásra. A történelmi jelentőségi volgai ütközet 1942. novemberében kezdődött. A fasiszta hordák, meg a szövetségeseik a városig előretört ékjeit a Vörös Hadsereg alakulatai észak és délkelet felől egyszerre vették tűz alá. A taktikailag és stratégiailag egyaránt kitűnően előkészített támadás következményeként, a szovjet csapatok 1943. február 2-án bekerítették a Paulus tábornagy vezette német hadsereget és leszámoltak vele.

Ez utóbbi napok történéseiről így számolt be a Kossuth Könyvkiadó és Zrínyi Könyvkiadó közös gondozásában magyar nyelven 1970-ben megjelent **Emlékek, gondolatok** című memoárjának 336. oldalán **Georgij Konszntnyinovics Zsukov**, aki az időkben a Vörös Hadsereg vezérkari főnöke volt, majd megkapta a Szovjetunió marsallja címet:

Január 31-én véglegesen megsemmisítettük a német csapatok déli csoportosítását. Maradványai Paulus vezértábornaggal, a 6. hadsereg parancsnokával az élükön megadták magukat, és február 2-án az északi csoport maradványai is letették fegyvert. Ezzel befejeződött a nagy volgai csata, amelyben katasztrofális véget ért a német csapatoknak és fasiszta Németország csatlósainak a legnagyobb csoportosítása.

A sztálingrádi csata rendkívül elkeseredett volt. Csak a moszkvai csatához tudom hasonlítani. 1942. november 19-től 1943. február 2-ig megsemmisült 32 hadosztály és 3 dandár, további 16 hadosztály elvesztette. Személyi állományának 50-75 százalékát.

Az ellenséges csapatok veszteségei a Don és a Volga vidékén, Sztálingrád környékén mintegy 1,5 millió főre, 3500 harckocsira és rohamlövegre, 12 ezer lövegre és aknavetőre, s közel 3000 repülőgépre rúgtak. Ezen kívül csapataink még rengeteg hadianyagot zsákmányoltak. Az ilyen ember- és hadianyag-veszteségek katasztrofálisan hatottak a hitleri Németország általános hadászati helyzetére, és alapjában rendítették meg egész hadigépezetét.

Ugyanezen időszak eseményeit ekképpen idézte fel a Gondolat kiadónál 1977-ben magyarul megjelent **Sztálingrád 162** című könyv 438-439. oldalán a szerző, **Alekszej Szemjonovics Csujanov**, a sztálingrádi pártbizottság titkára:

A háborúk történetének legnagyobb csatája Sztálingrádnál a kapitulációt megtagadó ellenség teljes szétzúzásával fejeződött be. Ez a győzelem Sztálingrád katonáinak kitartásából, állhatatosságából, elszántságából, hősiességéből és bátorságából fakadt. Ez a győzelem a szovjet katonák, tisztek és tábornokok győzelme. A Főhadiszállás hadműveleti terveit önfeláldozóan végrehajtó katonáké. Ez a győzelem a Vörös Október gyár, a Traktorgyár, a Krasznoarmejszki Hajógyár, a Barikád gyár munkásainak, a volgai hajósoknak, a vasutasoknak, a népőröknek és a partizánoknak, minden sztálingrádinak a győzelme. Ez a győzelem a kommunista párt és az egész szovjet nép győzelme.

Roosevelt, az Egyesült Államok elnöke táviratában, amelyben a sztálingrádi győzelem alkalmából Legfelsőbb Főparancsnokságunkat köszöntötte, így értékelte ezt az eposzi küzdelmet:

„ A 162 napos hősi harc a városért, a harc, amely mindörökre dicsőséget szerzett az Önök nevének, és a csata sikere, amelyet ma minden amerikai megünnepel, a nácizmus és követői ellen egyesült népek háborújának egyik legnagyobb sikerű fejezete lesz. Az Önök parancsnokai és katonái, akik a fronton harcoltak, azok a férfiak és asszonyok, akik a gyárakban és a mezőkön munkájukkal támogatták őket, nemcsak arra egyesültek, hogy saját hazájuk fegyvereinek dicsőséget szerezzenek, hanem arra is, hogy példájukkal minden harcra egyesült nemzetet új elhatározásra ösztönözzenek, hogy új erőfeszítésekkel végleg megsemmisítsék, és feltétel nélküli megadásra kényszerítsék a közös ellenséget.”

*

E nagy világeseményhez idekíváncozik egy magyar parasztember, a volt szomszédom, **B. Imre** bácsi csipetke magáneseménye is. Ő több mint 56 évvel ezelőtt, éppen az 56. életévében mesélt nekem, a 14 éves kisfiúnak a doni és környéki rettenetes helyzetről, amit azonban szerencsésen túl élt:

Engem is erőszakkal vittek ki az orosz frontra, több tízezred magammal, besorozva a II. magyar hadseregbe. A parancsnokok szájából, mint a nyál, úgy fojt a szitkozódás a bolsevista rémuralmat, meg csajka rendszert emlegetve, ami ellen lettünk bevetve. Bár mi ezen érvekből semmit sem értettünk, de okoskodni, vagy ellent mondani nem lehetett, azért fenyítés, vagy golyó járt. Amikor az első harci bevetésre felszerelkeztünk, nekem gondom volt a rohamsisak felvételével, mert a homlokom felső részén régóta éktelenedett több centi vastag púp, amire nem tudtam ráhúzni a kemény fejfedőt. A parancsnok félreállított, majd kérdezte, tudok-e biciklizni, meg lovon ülni. Igent mondtam, hiszen tanyasi emberként mindkét közlekedési formációt jól ismertem. Ekkor kerültem e felderítőkhöz. Feletteseim azzal nyugtattak, ez nem tűzharcban való részvételt jelent, tehát lényegében kucsmát is viselhetek, a teendőm meg annyi, hogy egy megadott körzetben és időben figyeljem az ellenség mozgásait, s arról jelentsek rádiós kapcsolattal. Persze hozzátették, legyenek óvatos, mert ha észrevesznek, felszólítás nélkül lelőhetnek.

A körülbelül tucatnyi próbálkozásom sikerrel járt, amikor azt hallottam a főnökeimtől, hogy körülbelül másfél ezer embert, közöttük engem is elvisznek nemsokára Sztálingrád térségébe, hogy az ottani német hadseregnek szállítsunk közléseket a muszkák mozgásáról. E kivezénylésemre azonban nem került sor, mert az egyik domboldali akcióban, amikor lefelé csúsztam a jeges hóban, felrepedt a fehér álca-gúnyám, s az alatta lévő sötét ruha azonnal látszani kezdett. Hirtelen fegyverropogást hallottam a közletről, akkor a megfagyott földhöz tapadtam, s mire felnéztem, legalább öt szovjet katona géppisztolyos meredt rám. Persze, rögtön elkaptak, majd bekísértek egy kalyibába, ahol egy rozoga sparhelten melegített teával kínáltak. A kihallgatásom rövid volt, a két fő kérdésre, öltem-e orosz katonát, s részt vettem-e

ember ember elleni fegyveres harcban, nemmel feleltem, meg ama tudakozódásra is, hogy a nagy hideg, a rossz élelmezés, meg az akadozó lőszerellátás miatt a végkimerülés határán vannak a társaim. Ekkortól kezdve hadifogolyként kezeltek. majd a konyhai ellátásban kellett segítenem, ahol nagy sikert arattam, mert a környékből odaszállított birkákat, kecskéket meg tudtam fejni.

De nemsokára mégis csak közel kerültem Sztálingrádhoz, mert az oda berontó nácikat bekerítették a szovjet erők, akik részére a mi kontingensünk a gépalkatrész utánpótlást továbbította. Az embervágóhidat idéző helyzet alakulásáról szinte óráról órára tudtam mindent, mert a konyhában gyakran tartózkodó tisztek állandóan mondták a friss részleteket, s mivel csak orosz szót hallottam, előbb-utóbb már kezdtem érteni a beszélgetések lényegét, őket, meg közben magyarra tanígtattam.

A Paulus vezette gépezet szétzúzása után felmerült bennem, talán hazaengednek, hiszen nem vagyok rossz fiú, ellenségként se viselkedtem, de nem tették, mondván, ha a hitleri csőcselék kezébe kerülnék, árulóként, dezertőrként azonnal kivégeznének. Maradtam hát hadifogoly, még több mint két évig. De engem nem szállítottak lágerbe, málenkij robotra sem, hanem mindig vittek a Magyarország felé tartó katonák magukkal, akik tagjai részére rendszeresen főztem a magyaros, parasztos kajákat, mint a pörkölt, a gulyásleves, a húsos káposzta. Végül is 1945 késő telén köszöntek el végleg tőlem, amikor a szűkebb otthoni térségembe, a Jászságba érkeztek a felszabadító műveletük során.

Szerkesztői megjegyzések:

Íme a második világháború befejezése után a magyar oktatási intézményekben tanított és a különféle történelmi tárgyú kiadványokban is olvasható beszámoló, meg egy magán visszaemlékezés a Sztálingrádnál történekről, amely város nevét a politika változtatta Volgográddá. Nagy kérdés: a mai politika képes-e arra, hogy döntsön e név visszaváltoztatásáról?

A sztálingrádi események tanulsága és üzenete, hogy az agresszornak, a hódítónak, a nyereségvágyból leigázónak vereséget kell szenvednie, el kell pusztulnia. És mit tapasztalunk már jó néhány évtizede? Nincsenek megszűnőben a háborús konfliktusok, amelyek kirobbantásából, véghez viteléből sajnos, nem hiányoznak az erőszakban megtestesülő említett elemek... Következésképpen bizonyos erőknek manapság is lehet olyan céljuk, hogy Sztálingrád még se emlékeztessen?

INFORMÁLJA, KÉRDEZZE, OLVASSA

a **rendszerátalakítás veszteségeinek** készülő

VILÁGHÁLÓS NÉPÚJSÁGUNKAT,

a

FÜGGETLEN

MAGYARORSZÁG-ot!

Internetes cím: www.fuggetlenmagyarország.hu

E-mail cím: fuggetlenmagyarország@fuggetlenmagyarország.hu

Levélcím: **6000 Kecskemét, Tinódi u. 6. B/IV/26.**
